

Стоянъ Ц. Даскаловъ

Смѣтка

Година вече какъ Гарчо захвърли овчарската тояга и се хвана за ковашкия чукъ. Цѣла година се изпича лицето му на буйния огънь, трѣпка сърцето му при всѣки ударъ, докато най-после отъ свитото овчарче се издрѣпна здравъ и калѣнъ работникъ. Ковашкиятъ чукъ му стана толкова лекъ, че взе да си играе съ него като съ овчарската тояга. Оглушителната пѣсень на наковалнята му се услади, като че вжтре въ това лѣскаво и студено желѣзо чуруликаха цѣлъ орлякъ врабчета.

На разжарено огнище заприлича душата на младия чиракъ. И въ това огнище, като кжсъ желѣзо, се зачервяваше мисълта за майсторство, изстиваше бързо, пакъ се зачервяваше и пакъ изстиваше. Но една привечеръ, когато бързаха да привършатъ колата на единъ селянинъ, като че цѣла кофа вода се изсипа върху разпалената му душа.

— Тури вжглища! — подвикна му майсторътъ.

Гарчо надигна тенекията, навали я, и десетина бучки изтропаха въ огъня. Черна прахъ ги засипа.

— Брей, че кога толко лесно се свършиха! — заогледва Гарчо праздната тенекия.